

Sygn. akt I UK 392/18

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania I. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T. z udziałem
zainteresowanych: S. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P., M. J. i E. T. o
podleganie ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 18 grudnia 2019 r.,
skargi kasacyjnej I. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. od wyroku Sądu
Apelacyjnego w (...)
z dnia 8 czerwca 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 8 czerwca 2018 r., III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił
apelację I. sp. z o.o. w W. (skarżący) od wyroku Sądu Okręgowego w P. z 30
marca 2017 r., V U (...) oddalającego odwołanie skarżącego od decyzji Zakładu
Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. (organ rentowy), mocą których M. J. i E. T.
zostały objęte obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi z tytułu zatrudnienia u
skarżącego.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Okręgowego wniósł
skarżący, zaskarżając go w całości. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do
rozpoznania został oparty na przesłance jej oczywistej zasadności. Skarżący
zarzuca Sądowi Apelacyjnemu w (...) oczywiste art. 321 § 1 k.p.c., które przejawia

się w rozstrzygnięciu o ważności tytułu obowiązkowych ubezpieczeń społecznych, co do którego w ogóle nie została wydana decyzja organu rentowego. Ponadto skarżący podniósł, że w niniejszej sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a mianowicie art. 6 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 9 ust. 2 w związku z ust. 4a w związku z art. 12 ust. 1 w związku z art. 13 pkt 2 w związku z art. 38 ust. 1 oraz art. 83 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 300 ze zm., dalej jako ustawa systemowa), gdyż są one niejednolicie interpretowane przez Sąd Apelacyjny w (...).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi, czyli na naruszenie prawa o charakterze kwalifikowanym, wymaga odrębnego od uzasadnienia podstaw kasacyjnych wykazania, że wadliwe zastosowanie przepisu doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.). Co do zasady nie wystarczy odwoływanie się w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania do powtórzenia argumentów podanych na uzasadnieniu podstaw wniesienia skargi kasacyjnej, gdyż te nie koncentrują się na cesze ich oczywistości i jako takie nie są badane w ramach przedsądu, w którym Sąd Najwyższy ocenia tylko przyczyny wymienione w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Ponadto, skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona ani nie zachodzi potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości w orzecznictwie, ponieważ Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 kwietnia 2019 r., I UK 110/18 (LEX nr 2655519) oddalił identycznej treści skargę kasacyjną strony skarżącej w niniejszej

sprawie i nie zgodził się z jej poglądami co do zakresu kognicji sądów w sprawach dotyczących ubezpieczenia społecznego, powielonymi w niniejszej sprawie.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.